

NIEUWSBRIEF

JAARGANG 24 NUMMER 1 AUGUSTUS 2025

STICHTING 'GOTONG ROYONG UTRECHT'

POSTADRES: OUDKERKHOF 15 BIS, 3512 GH UTRECHT, NEDERLAND

1. Van het bestuur

Het zit er op ..... "de toko is gesloten" .....de stichting Gotong Royong Utrecht heeft haar deuren gesloten.

Het besluit van drie jaar geleden om te gaan stoppen, is geëffectueerd. Na het gefaseerd afgebouwd te hebben, was daar "plots" het moment om voor een laatste keer af te reizen naar Yogyakarta om afscheid te nemen van de deelnemers, de vrijwilligers en de bestuursleden. Van Bali (m.n. het kindertehuis Widhya Asih in Singaraja) hadden we eind 2023 reeds afscheid genomen, nu was Java aan de beurt. Aldus geschiedde in juli 2025. Het was niet omdat we minder succesvol waren of omdat we klaar zouden zijn met het werk dan wel omdat jullie, onze sponsors, minder verbonden waren met de projecten of met ons, integendeel! We zouden nog jaren door kunnen gaan. Maar we moesten een antwoord geven op de vraag die een paar jaar geleden opkwam: "willen en kunnen we doorgaan en als dat zo is, zullen we dat dan ook?"

De drie Musketers

Ibu Murdijati, de drijvende kracht in Yogyakarta

Jarenlang liepen we met onze projecten voor de troepen uit: met het kinderdagverblijf, de medische hulp en medicijnen, de scholarships en de MCK's (de toilet-en badhuisjes). In de tussentijd heeft én de overheid én particulier (commercieel) initiatief deze aandachtsgebieden in het oog gekregen en hebben beperkte oplossingen geboden. De urgentie werd daarmee minder.

Ook voor senioren werd de medische zorg wat beter beschikbaar, in elk geval in theorie. Onze seniorengroepen werden "langs natuurlijke weg" steeds kleiner terwijl het project

open stond voor nieuwe aanwas. De wachtlijsten van weleer waren er de laatste jaren niet meer. We zouden eigenlijk "de boer op moeten gaan" met onze zorg maar dat paste niet bij ons. Dat zou de omgekeerde wereld zijn. Dus dat gaf te denken. Daarbij komt dat een groot deel van "onze sponsorgroep van het eerste uur" veelal niet meer leeft of de focus op het buitenland heeft losgelaten én dat jonge mensen nu eenmaal anders omgaan met fundraising en langdurige verbinding met sociale zorgprojecten, wat het plannen van langlopende projecten veel lastiger maakt. De leden van het lokale bestuur van BSP Sejahtera Mulia (op ons verzoek in Yogyakarta in 2002 opgericht) zijn in de tussentijd ook 23 jaar ouder geworden. Destijds bestond dat lokale bestuur uit dames van rond de 60 (behalve de twee jongere krachten: Bu Amaliah en Bu Daryati, tevens de belangrijkste coördinatoren) die allemaal uit het netwerk kwamen van de twee meest bepalende leden, Ibu Murdijati Gardjito en Bu Soehendro Rediowati. Zij zijn nu beiden 83 jaar en zouden eigenlijk een stap opzij moeten/willen doen maar kunnen dat niet omdat er geen geschikte opvolging is. Dat is geen gevolg van "slecht opvolgingsbeleid", maar meer een gevolg van de oude gelaagdheid van de maatschappij in Yogya en van het feit dat de opkomende middenklasse minder focus heeft op sociaal werk. Ook tegen de achtergrond van de economische groei in Indonesië hebben wij geanticipeerd en besloten dat onze support eindig werd.

Drie ondersteunende artsen

Amaliah, steun en toeverlaat in Yogya

2. Afscheid

Partir, c'est mourir un peu ("pergi berarti mati sedikit"). En zo was het ook, voor beide kanten. Al zal het wellicht minder zwaar zijn voor degene die vertrekt dan voor degene die achterblijft. Het gaat dan niet alleen over dat de support stopt, maar vooral ook over het elkaar niet meer zien. Er waren mensen bij (zowel bestuursleden, vrijwilligers én deelnemende senioren) die al die 23 jaar in relatie met ons stonden (v.v.), dat is niet niets en dat was te merken.

De lokale mensen, onder leiding van Ibu Murdijati, hadden er een heuse afscheidstournee langs de projecten van gemaakt en voor de laatste afsluitende bijeenkomst waren alle oud-bestuursleden en coördinatoren uitgenodigd op "onze" locatie: Rumah Kita.

We hebben op zes locaties in de stad waar sinds jaar en dag onze maandelijkse bijeenkomsten plaatsvinden, alle senioren ontmoet. Iedereen op één na had de moeite genomen om te komen; een flink aantal werd door familie gebracht met een becak (fiets/bromtaxi) of achterop de brommer omdat ze te zwak of te slecht ter been waren: maar ze wilden erbij zijn. De dame die niet kon komen, lag op bed met een gebroken been en arm na een val in haar huisje, en die hebben we zelf opgezocht en zij zong ons toe (een must see op [You Tube](#)).

Alle zes seniorenbijeenkomsten waren heel levendig en er werd veel gezongen en gelachen zoals nooit tevoren. Ook werd er natuurlijk gesproken, soms met een traan en soms met overslaande stemmen, maar vooral met diepe en warme blikken in de ogen en onverwacht sterke handdrukken aan het einde.

Behalve dat de senioren hun laatste pakket 'aanvullende voeding' mee naar huis kregen, ontvingen ze allemaal uit de handen van de voorzitter een deken, wat volgens Ibu Murdijati symbool stond voor "het jezelf warmhouden in tijden dat het je minder goed gaat, het jezelf toedekken om niet alleen het lichaam maar ook de ziel enig comfort te geven. ...en om dan natuurlijk in dankbaarheid te denken aan Gotong Royong.

Er was één speciale bijeenkomst georganiseerd voor de scholarships. De genodigden bestonden uit de groep jongeren van de senior-highschool of -vakschool (SMA of SMK) die jongstleden juni examen hadden gedaan en een groep "alumni" die na de middelbare school verder mochten leren op het HBO of aan universiteit: Biologie, Conservatorium, Economie. Sommigen waren al afgestudeerd: Chemie, Bosbouw, Farmacie.

Onze eerste succesvolle student was er ook: Adi. Zijn tweelingbroer die niet minder succesvol is, werkt als leidinggevende op een mining-project in West-Papua en kon niet komen. Ze komen uit een arm gezin waar geen vader aanwezig was. Toen we daar in 2003 kwamen en zagen hoe ze woonden (bamboevlecht-werk wanden en een verharde vloer), hoefden we niet te twijfelen of ze mochten deelnemen aan het scholarshipproject. Beiden hebben ze van ons een scholarship gehad vanaf het eerste jaar van de lagere school tot en met het examen op de SMK (dat is 12 jaar in totaal). Adi werd daarna in Bandung bij een canning-factory aangenomen en via interne training en avondschool werd hij opgeleid tot leidinggevende. Beide mannen zijn nu 32, getrouwd en ze bouwden voor hun moeder een prachtig stenen familiehuus. Zijn moeder, inmiddels een oude bekende van ons, was ook meegekomen samen met haar eerste kleinkind. Ze straalde als een zon. Er werd ook hier veel en lang gesproken. De klassiek-gitaarstudent (Fahmi) speelde een paar mooie composities tussendoor.

Adi en zijn familie

Fahmi

Wijkgroep van senioren en vrijwilligers

Na twee weken kwam de eindbijeenkomst in zicht. Nu niet meer met deelnemers maar met huidige en voormalige bestuursleden en coördinatoren, de leveranciers van de levensmiddelenpakketten en medicijnen en de staf van het kinderdagverblijf. Ook de zes artsen, die elke maand als vrijwilliger de medische onderzoeken bij de senioren op zich hadden genomen, waren uitgenodigd. Meer dan 40 mensen.

De locatie was de centrale open ruimte (de pendopo, een grote overkapt veranda) van Rumah Kita: 'ons' kinderdagverblijf dat nu al een paar jaar zelfstandig draait. Ooit (2005) hebben we in de omgeving van Semarang een oude houten Joglo (klassiek midden-Javaans houten gebouw) kunnen kopen en die hebben we weer opgebouwd en verbonden met de klaslokalen van het dagverblijf. Door de houten zijpanelen niet te plaatsen ontstond de open overdekte ruimte: de pendopo. Officieel was die Joglo altijd het eigendom gebleven van Gotong Royong. Nu, tijdens de bijeenkomst, werd een moment gekozen voor de overdracht van de Joglo aan de stichting Sejahtera Mulia en werd er een naambord onthuld: Joglo Gotong Royong. Kon niet beter.

Deze finale bijeenkomst werd een speech-estafette, het stokje werd zeker 10 keer doorgegeven. Wat erg leuk was, was dat de man die in een bepaald gebied buiten Yogya in 2005 en 2006 de bouw van een paar MCK's (toilet- & badhuisjes) had begeleid, ook nu aanwezig was en rapport kwam uit brengen dat "zijn" huisjes nog steeds dienst deden en al een paar keer weer opgeverfd waren.

Natuurlijk kwam Bapak Goosen of Oom Wil of Pak William (medeoprichter van onze Stichting) ook diverse keren langs in de dankwoorden. Hij was sowieso de gehele reis door en om Yogya aangenaam aanwezig; hij was ook erg tevreden over het verloop en met de afloop.

Als er één zin uit onze speeches in Yogya vermeld moet worden, dan is het deze: we beseffen dat wij relatief veel hebben kunnen geven aan de gemeenschap van Yogyakarta, maar laat duidelijk zijn dat we minstens evenveel van jullie hebben teruggekregen, waarvoor onze grote dank!

En aan jullie, beste en lieve sponsors, willen we meegeven dat het was erg fijn om samen met jullie dit werk te mogen doen: dank dat wij voor jullie de intermediair konden zijn en dank voor het grote vertrouwen, mede namens alle senioren en leerlingen die mochten genieten van jullie vrijgevigheid.

